

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-й годині по полудні.

Редакція і Адміністрація: уліця Чарнецького ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати поштової.

Рекламації незачептані вільні від оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінції:
на цілий рік зр. 2.40
на шів року „ 1.20
на чверть року „ —.60
місячно . . . „ —.20
Поодинокое число 1 гр.

З поштовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5.40
на шів року „ 2.70
на чверть року „ 1.35
місячно . . . „ —.45
Поодинокое число 3 гр.

З Ради державної.

На початку оногадшого засідання Палати послів поставив пос. Аїм інтерпеляцію до міністра крайової оборони і міністра справедливости в справі розпорядження військового, після котрого в касарнях в тій комнаті, де вояки їдять, можуть знаходити ся лиш такі газети, котрі будуть дозволені. Пос. Аїм уважає се розпоряджене за обмежене свободи праси і права осіб військових.

Цікаві петиції.

Пос. Сьвіжий предкладав, щоби над петицією якогось Буковського з Пребислава на Мораві, в справі незаконного розписаного податку і відшкодованя за него, перейти до порядку дневного. Ухвалено внесене пос. Брзорада, щоби правительство розслідило справу, а евентуально єї предложило.

Бувший ад'юнкт поліції в Кракові Йосиф Венцек подав петицію о відшкодоване з титулу невинного засудженя. В цвітні 1876 р. засудив єго краківський суд за злочин обманства на в'язниці. Показало ся відтак, що засуд єго опирав ся на несправедливим припущеню і вирок в червню 1891 р. скасовано. Венцек каже, що невинний засуд пошкодив єму дуже материяльно. Він зовсім зубожів і знаходить ся в дуже сумнім положеню. — Комісія предклала, щоби єю справу відступлено правительству до як найможливішого увзглядненя в дорозі ласки. За сим промавляв також і посол Кронаветер. Внесене комісії ухвалено.

Віденський писатель Е. Гаммер подав петицію о відшкодоване в сумі 20.000 зр., яко видатку на кошти, які вийшли для него з друкованя і публікації єго наукових робіт. О тих наукових роботах каже він, що єму удало ся справити цілий ряд похибок, проложити дорогу до остаточного доведеня до кінця державної акції в управильненю валюти а тим прислужив ся дуже державі і господарці народній. Дальше доказує він, що цілі десятки літ безкористовної праці присьвячав сій роботі. Референт сказав при сій нагоді, що сї праці звістні і може не один з послів користував ся ними, але ані він ані комісія не уважають ся компетентними видавати свого суду о вартости сїї праці, отже не позістає нічого, як полишити єю справу рішеню правительства. — Петицію передано правительству.

Податок від пива.

Пос. Мавтнер реферував справу петиції зальцбургського відділу крайового в справі додатку крайового до податку від пива, а відтак петицію товариств пивоварських у Відні і єго околиці, в Чехії і в Празі та в Стирії і петиції 2358 шинкарів в справі податку від пива. Комісія предклала, щоби сї петиції відступити правительству з жаданем, щоби оно скликало анкету і покликало до неї фахових знатоків, та розслідило, які хиби суть в дотеперішнім оподаткованю пива, та чи не добре було би завести поступенний податок від солоду. — Внесене ухвалено.

Закон о пенсиях урядників і слуг державних.

Опісля слідувало друге читане закона о пенсиях для цивільних урядників державних

(учителів державних) слуг державних і вдовиць та сиріт по них.

Пос. Л'орбер домагав ся, щоби зменшено урядникам державним літа служби даючі право до пенсії з 40 на 35. А коли-б зі взглядів фінансових не було можна вповні відповісти сему бажаню, то треба би то увзгляднити бодай у тих урядників, котрі відбувають свої літа служби на посадах, до котрих осягнення потреба скінчення університету. В постанові §. 4, де сказано, що урядники державні і слуги можуть подавати ся на пенсію, скоро скінчили 60 рік життя і 35 рік служби, домагав ся бесідник, щоби поставлено слово „або“ (60 рік життя або 35 рік служби). Дальше жадав він, щоби була постанова, після котрої було би визначене для пенсії урядника мінімум у висоті пенсії вдовиць в єго класі рангі. Постанову що-до слуг державних, після котрої признає ся їм пільгу на случай їх нездібности до служби в наслідок недуги треба би розтягнути також і на урядників. Дальше взяв бесідник то за зле, що вдовицям по слугах признано лиш третину пенсії з платні чоловіка і казав, що було би зовсім справедливо признати їм 40 процент з платні.

Дальше обговорював бесідник справу причинюваня ся урядників до пенсій. Він би уважав прогресию за відповідну до того і ставив би внесене, як би незаявлене міністра фінансів, що ухвалене закона тим би опізнило ся. Але все-таки він тої гадки, що урядники повинні би платити 3 процент на цілі пенсійні аж від часу, коли підвишене платні увійде в жите. Наконєць піддавав бесідник гадку, щоби в титулі закона замість „дивильні урядники дер-

49)

БЕН ГУР.

Оповіданє з часів христових.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЕСА.

(Дальше.)

Наконєць дала мати знак Тирзі, щоби присунулась до неї. Встали обі і глянувши в послідне на Бен Гура — як коли-б хотіли на віки собі єго запам'ятати — взяли ся за руки та перейшли на другу сторону улиці. Там присіли в тіни мура, споглядали на него, чекали, коли просне ся, вижидали якоїсь події — якої, самі не знали.

Аж ось — він ще спав — надійшли якісь жінки до угла дому. Они виділи їх докладно: одна мала, згорблена, з лиця брунатна, а волосє у неї було сиве. Була убрана як служниця і несла кіш з огородвиною. Коли побачила чоловіка на порозі, пристанула, відтак, як би набрала відваги, пустилась на пальцях до сплячого. Обійшла єго, вложила руку в діру, зроблену в брамі, дошка в брамі подала ся, а она всунула крізь ню кіш і хотіла вже сама лізти, коли з цікавости глянула на незнакомого, котрого лице було розкрито. Мати і донька, як дивили ся на другім боці улиці, зачули, як она з тиха крикнула і побачили, як она протирала собі очи, мов би хотіла ліпше видіти, а відтак схилила ся низше, заломила руки, гля-

нула неспокоїно дококола себе, ще раз придивляла ся сплячому, відтак схилила ся знов до него, взяла єго за руку і сердечно поцілувала — так, як би то дуже радо були зробили матір і сестра, а не вільно їм було.

Бен Гур від того пробудив ся, сіпнув рукою і побачив служницю.

— Амро, о Амро! — відозвав ся. — То ти?

Она не відповіла єму нічого, лиш взяла єго за шию і плакала з радости. Увільнившись лагідно з єї обнятий, обняв єї брунатне лице, зрошене сльозами, обіруч пригорнув до себе і поцілував з неменшою радістю, як і она єго. Мати і сестра чули, як він говорив до неї:

— Мати! Тирза! О Амро, розкажи мені про них! Розкажи, розкажи, прошу тебе!

Амра розплакалась знову.

— Ти їх виділа, Амро, ти знаєш, де они! Скажи мені!

Тирза порушилась, але мати здогадуючись, що у неї на думці, придержала єї і шепнула: За ніяку ціну! — Нечисті, нечисті!

Любов єї не мала уваги — нехай би їм обом і серце пукло, то він не повинен стати таким, як они. Тирза зроуміла єї.

Тимчасом Амра плакала що раз душе.

— Ти хотіла туди зайти — сказав він, показуючи на відорвану дошку. — Ходи, піду з тобою. — Він встав. — Римляни — Бог би їх побив! — брешуть — казав він дальше. — Се мій дім. Вставай Амро та іди до середини. Они цезли в брамі, через котру не вільно було перейти тим, що стояли в тіни по тамтім

боці улиці. Они зробили свій обовязок, їх любов показала свою силу.

На другий день побачили їх люди і камінем вигнали з міста. — Виносьте ся до гробів, ви належите до померших.

Они пішли за місто.

Глава тридцять перша.

Путник по святій землі, що іде в наших часах до так званих королевських гробів, бере ся дорогою через потік Кідрон, або колом коло Ігону і Гінном, аж дійде до старої керниці Єн-Рогель. Там напе ся связкою, оживляючої водиці і пристане, бо дійшов до кінця цікавих місць в сій стороні. Кіне ще оком на величезне каміне, котрими обложена керниця, спитає, як она за глибока, засьміє ся з дуже простого способу набирания води і дасть може з милосердя який гріш обдертому дозорцеві. Коли відтак оберне ся, представляють ся єго здивованому поглядом гори Морія і Сіон, що тягнуться ся від півночи і одна з них кінчить ся Офелем, а друга давним містом Давида. Праворуч побачити гору звіршеня, ліворуч гору злої ради, обі цікаві для слідників старини і святаго письма. Долина засіяна множеством нагробників, бо тут сотками літ похоронювано ізраїльських жителів Єрусалима. Звисаючі скалисті стінки повні гробів, печер з природи і витесаних людскою рукою — за часів Христових перебували тут прокажені, котрих туди виганяно з міста, а котрі там між собою творили свою окрему громаду.

Другого дня рано по тій події, яку ми

жавні (державні учителі)“ поставити „державні учителі“.

По сім промавляв ще посол Пентак. Бесідник зазначив, що правительству сим проектом закона заслужило собі на справедливу подяку урядників, а коли в нім яка хиба, то може лиш та, що закон не має сили взад ділячої. Проект правительства означає без сумніву поступ супротив теперішнього стану.

Пос. Барвіньський о пенсиях для вдовиць по сьвященниках.

По попередних бесідниках забрав слово пос. Барвіньський і сказав: Цілий стан урядничий прийняв з доволенем проект правительства і правительству належить ся за него подяка. Проект закона, що правда, містить в собі і деякі прикrostи, котрі, як правительству здає ся, не дасть ся оминуть зі взглядів фінансових. Особливо прикро то, що закон не може взад ділати; до такого діланя однакже треба би більше як пять мільонів ринських. Бесідник зазначив відтак з признанем, що комісія бюджетова предкладає тепер поліпшене пенсий теперішних вдовиць о 25 процент, а з своєї сторони предкладав, щоби бодай тим жінкам урядників, котрі повдовіли в часі межі предложеном сего закона а его правосильністю, признати пенсий після нової постанови. Дальше казав бесідник, що було би пожаданим, в дотеперішних постановах, після котрих лиш вдовиці з четверо дітьми дістають додатки на виховане, зробити таку пільгу, що для кожної дитини признає ся від правительства додаток на виховане. Значну прикрість робить також §. 10, після котрого пенсий вдовиць і сиріт по урядниках померших вже в пенсії, не сьміють перевишати нормальних пенсий супругів взглядно батька. Сей параграф треба би зовсім вицеркнути. Наконєць обговорював бесідник прикре положене гр.-католицкого і православного духовенства і поставив резолюцію в справі заосмотреня вдовиць і сиріт по гр.-католицких і православних сьвященниках.

Промавляв ще пос. Гавк і ставив резолюцію жадаючу, щоби службі при державних

шпиталях, єї вдовицям і сиротам признано також пенсію. Наконєць по промові референта Бера ухвалено приступити до спеціальної дебати і на тім дебаті перервано.

Пос. Вашатий ургував залагоджене в комісії внесеня Вурмбранда в справі промусової асекурації від огню і поставив внесенє, щоби сю справу поставити на порядок днешній слідууючого засіданя. Внесенє се відкиненс. На тім закінчило ся засіданє.

Перегляд політичний.

В кругах парламентарних у Відні кажуть, що Рада державна буде радити до кінця мая а відтак в перших днях червня будуть скликані спільні Делегації. В слідууючий понеділок розпочне ся дебата над реформою виборчою і потягне ся через кілька засідань.

Під проводом Є. Вел. Цісаря відбула ся вчєра спільна конференція міністрів в справі установленя спільного преліминаря. Угорський президент міністрів виїхав відтак до Відня.

Кн. Фердинанд болгарський виїхав вже до Росії, але не вивіз з собою з Константинополя таких великих успіхів політичних як дарунки. Управильнено всего лиш справу надаваня ордерів. Султан признав князєви право надаваня ордерів Болгарам і особам заграничним, але ті надаваня треба опісля подавати до відомости Порти. Обіцянку заведеня реформ в Македонії відновлено а реформу саму розширено о стільки, що мають бути установлені з християнські губернатори і їх болгарські заступники; вибиране податків має бути зреорганізоване, а до управи громадскої мають бути християни допущені в більшім числі. Справа скасованя болгарского екзархату, за котрою так дуже побивав ся російський амбасадор Нелидов і грецький патріарх, мабуть упала, бо і стрічає на великий опір у Болгар і Туреччина на має охоти на то пристати.

З Петербурга доносять, що в надамурскім краю, де тепер єсть лиш ген.-губернатор, має бути установлений царський намістник з осідком в Хабарівці або Николаєвску. У Владивостоку має бути установлений заряд маринарський під проводом адмірала.

Новинки.

Львів дня 17 цвітня 1896.

— **Вибори до ради міста Львова.** Комісія скрутаційна скінчила вчєра в полудне свої роботи і обчислила голоси віддані при виборах. Вислід виборів вийшов такий, що вибрано 92 радних, а 8 треба буде ще вибрати при тіснійшій виборі. Голосованє відбуде ся в той спосіб, що виборці будуть голосувати на 16 кандидатів, котрі одержали найбільше число голосів.

— **Австро-угорський консулят в Філядельфії.** До спільних видатків державних на 1897 р. буде вставлена квота потрібна на заснованє консуляту у Філядельфії. Домагають ся того Мадяри головно за-для оборони угорських емігрантів народности славянської перед російскою пропагандою церковною і політичною. Іменно послідніми часами появили ся агітації агентів російських, щоби як найбільше розширити православе між угорськими емігрантами віроісповіданя протестантского і греко-католицкого. Угорське правительство задумує вислати до Америки учителів і сьвященників, а навіть заснувати там греко-католицку семинарию духовну.

— **Змінений статут міста Львова,** після котрого буде вибирати ся що три роки по 50 радних, а не ціла рада, як доси, по 6 літах — одержав вже цісарську санкцію.

— **Міщанська Читальня в Чернівцях,** товариство зложено з міщан-Русинів, тіпить ся невичайно доброю славою у всего тамошного міщанства і на свої вечерки, які від часу до часу устроює, збирає все дуже багато гостей, через що і дохід має значний. Сей дохід признає она звичайно на бідну шкільну молодіж, котра дуже багато має завдачити тій читальні. Сего тижня по

розповіли в попередній главі, пішла Амра до керниці Ен-Рогель і сіла собі коло неї на камени. Хто єї видів, мусть собі погадати, що она служниця від якоїсь маючої родини. Мала при собі збанок на воду і кошик вкритий біленьким полотенцем. Поставивши то коло себе, розв'язала на собі хустку, так, що она зсунулась їй з голови, склала руки на колінах і задумавшись, споглядала в ту сторону, де гори спадають на гончарське поле, зване пізнійше Гасельдама. Було ще дуже рано і она була перша коло керниці. Але зараз по тім прийшов якийсь чоловік з посторонком і шкїрянним ведром. Поздоровивши жєнщину, розпустив посторонок, прив'язав ведро і чекав, аж хтось скаже витягнути собі води. Хто хотів, міг і сам набирати собі води, але для него було набирає води зарібок; він набирив великий збан, такий, що его лиш дуже сильна жінка могла унести, за одну геру¹⁾. Амра сиділа спокійно. Він спитав єї по хвили, чи набрати їй води, а она відповіла, що ще ні, і він вже не відзивав ся до неї. Коли над Оливною горою стало розвидняти ся, почали сходити ся люди по воду і той чоловік мав досить роботи. За цілий той час сиділа Амра тихо на своїм місці і споглядала заєдно на гору. Сонце підійшло вже було досить високо, а она все ще чекала і чогось розглядала ся. — Будемо старати ся розвідати ся, чого она хотіла.

Звичайно вечером виходила на купно. Пішла нишком до крамниць на Тіропею²⁾ або до тих, що коло рибної брами, накупила чого треба, вернула назад і замкнула ся. Вертаючи з такого купна домів застала Бен Гура.

Трудно уявити собі єї радість, коли побачила его в домі своїх предків. Але о своїй пані, о Тирзі не могла ему нічого сказати. Він

намавляв єї, щоби она не жила так самотно, але надармо. Она була би рада з того, щоби він мешкав тепер в давній своїй комнаті, котра все ще була така сама, як він єї лишив, але було небезпечно, бо могли его викрити, а відтак він і сам не хотів звернути на себе уваги. За то обіцяв ся заходити до неї так часто, як лиш буде можна і то все лиш вночі. Она і з того була рада. Але все-таки хотіла ему послугувати. Не зважаючи на то, що він вже виріс на мужчину і певно забув на то, що хлопцем любив, хотіла она варити ему его улюблені страви. Давнійше любив він солодкі річи; отже она постановила собі постарати ся о них і мати їх в запасі, коли він прийде. То-ж слідууючої ночі вибрала ся скорше на купно як звичайно коло рибної брами. Коли тут ходила і допитувала ся за найліпшим медом, зачула случайно, як якийсь чоловік розповідав якусь подію. — Що то була за подія, читатель здогадає ся, коли довідає ся, що то був один з тих робітників, котрі помагали при увільненю вдовиці Гура і Тирзи. Він розповідав все дуже докладно, казав, як називають ся увільнені і що мати розповіла о собі. З яким чувством слухала Амра сего оповіданя, можна зміркувати лиш тогди, коли знає ся, як она любила свою паню. Накупила чим скорше, чого було потреба і вертала домів як би в сні. Яку-ж радістну вість принесе своему панови! Відшукала его матір! Вернувши домів, поставила кошик на свое місце і то сьміяла ся, то плакала. Нараз станула як би остовпіла: та-ж то би забило молодця, як би він довідав ся, що его матір і сестра прокажені. Він пішов би на то страшне місце під горою злої ради і шукав би по всіх печерах, де живють прокажені, заразив би ся сам і став би такий, як і они. Заломила руки, не знаючи ради; що їй почати? Як неодним перед нею і по ній дала любов раду! Она знала, що прокажені виходять зрана із своїх печер по воду до керниці Ен-Рогель. Виносили свої збанки, ставили їх на землю і чекали здалека, аж їм їх поналивають. Та й єї пані і Тирза будуть му-

сіли так само зробити, бо закон був неумолимий і не дозволяв ніякої виїмки — прокажений богач був не ліпший від бідного. Амра розваживши то собі добре постановила не згадувати Бен Гура нічого про сумну долю его матери і сестри, лиш піти самій до керниці і там чекати. Спрага і голод змусять нещасливих вийти туди, а она була певна того, що зараз на перший погляд їх спізнає.

Тимчасом прийшов Бен Гур і они мали досить що собі розповідати. На другий день мав прийти Маллух, а відтак мало зараз розпочати ся пошукуванє. Не міг вже дочекати ся тої хвилі. Тимчасом, щоби трохи розірвати ся, хотів він піти на сьвяте місце, де стояла сьвятиня. Вірній і щирій душі тяжко приходило ся замовчати тайну, але она таки перемогла себе. Коли він пішов, взяла ся она варити поживні страви і заходила ся коло того дуже пильно. Коли-ж почало зорити, зложила все до коша, взяла збанок і пустилась в дорогу до керниці через рибну браму, котру найпершу отвирано. Що прийшла дуже рано, то вже знаємо.

Зараз по вєході сонця, коли найбільше було поєходило ся людей і той чоловік, що тягнув воду, мав найбільше до роботи, а до керниці спускало нараз і по шість ведер, а кожний спішив ся, щоби ще ранним холодком вернув домів, вийшли також і жителі печер в горі на сьвіт божий. Ішли громадками в сторону як до керниці: жінки зі збанками на плечи, мужчини підпиралючись палицями і на кулях; інших, немічних подобаючих на купу лавів несли на ношах — бо й в сій громаді знаходили ся милосердні душі, що робили прислугу своїм нещасливим товаришам.

Амра розглядала ся з як найбільшою увагою по сих громадах. Ледви ще рушилась. Не раз здавало ся їй вже, що знайшла тих, котрих шукала. Що они на сій горі, то она знала — не сумнівала ся о тім, що они мусять вийти і вийдуть. Прийдуть, прийдуть певно, коли вже вєї другі упорують ся!

¹⁾ Гера, дрібний гріш жидівський, напих 4 до 5 кр.

²⁾ Тіропей, часть міста Єрусалима в долині під горою Сіон.

дуже гарнім вечерку в неділю, Міщанська Читальня дала сто зр. на руску друкарню в Чернівцях, так що разом всіх складок на ту друкарню збралося доси 610 зр. 70 кр.

— **Товариство гімнастичне „Сокил“ у Львові** устроює в відновленій хаті дня 19 с. м. в неділю о годині 12-ій в полудне спільне свячене для друзів, членів і запрошених гостей. Вписувати ся на листу можна в хаті товариства при ул. Підвале ч. 7 і у курсора. Вкладка 50 кр.

— **Кошти послідної конскрипції з 31 грудня 1890 р.** Після обчислення центральної комісії статистичної кошти конскрипції винесли 1,315,487 зр. 78 кр. Кошти були двоякі: за роботи виконані при самій конскрипції і за сконтрольоване тих робіт в центральній комісії статистичній. Самі друксортти, потрібні для конскрипції, коштували 27,000 зр. При контролі результатів конскрипції треба було ще раз переглянути подрібно весь зібраний матеріял, а се коштувало 308,542 зр.

— **Еміграційні агенти.** В послідних часах богато наших селян подіставало від заграничних еміграційних агентів листи, в котрих ті-ж агенти наставляють їх, щоби они приймали заступство агенцій. Ті заграничні агенти обіцяють селянам по 5 зр. від одного емігранта і жадають по 10 зр. завдатку на корабельну карту. Однак доси нема ще таких, щоби дали зловити ся на сю полону і наші честні селяни кидають ті письма агентів з погордою.

— **Святковане неділі жидами.** В північній Америці розвинено від недавнього часу агітацію за тим, щоби жиди святкували неділю, а не суботу, та щоби в неділю відправляли своє богослуження. Три рабіни оголосили тепер публично, що суть за тим, аби святковано сабат, але за-для теперішніх соціальних відносин потреба відправляти богослуження в неділю, бо тим способом подасть ся нагода многим жидам відбувати свої практики релігійні. Сеся уступка для християн — кажуть рабіни — лиш konieczність.

— **Еміграція.** З Праги доносять, що оногди переїздило тамтуди до Америки (мабуть північної) 310 емігрантів, з котрих 160 було з північних комітатів угорських а 150 з околиць Перемишля і Ряшева.

— **Огні.** Великий огонь знищив дня 11 с. м.

При самім споді гори була печера виконана на гріб, на котру Амра вже кілька разів звернула свою увагу. Недалеко від входу до неї лежав великий камінь. В гарячій порі дня заходило туди сонце і їй здавало ся, що в тій печері нема нікого. Але на диво побачила тепер, як звідтам вийшли дві жінчини підпіраючи себе взаімно. У обох було сиве волосє, обі здавались старі, але одіж на них була добра. Розглядали ся як би чужі, навіть, видно, бояли ся і своїх товаришів недолі. Не було в тім нічого незвичайного, а мимо того серце в ній стало бити ся сильнійше, не спускала з очей тих жінок.

Обі постояли коло того каменя, відтак пустились поволи і пияво до керниці. Піднялись голоси остерігаючи їх, щоби їх не допустити — мимо того ішли они дальше. Чоловік, що тягнув воду, здобив кілька камінців і хотів їх ними проганяти. Присутні стали їм клясти і кричали: Нечисті, нечисті!

— То певно якісь чужі — думала собі Амра — і не знають звичаю прокажених.

Встала і пустилась до них, взявши кіш і збанок з собою. Коло керниці стало тихо.

— Який нерозум — відозвав ся хтось — давати помершим добру страву!

— Та ще й іти тільки світ! — сказав на то хтось другий. — Нехай би бодай підійшли аж до брами міста.

Амра слухаючи свого доброго серця ішла дальше, тим більша ставала єї непевність. Стала може на дванадцять кроків від них. То би мала бути добротлива єї господиця, котру она нераз по руках цідувала, а котрої повабність так їй в пам'яті вбила ся! А то Тирза, котру она від маленької дитини викохала, котрої дитини горе успокоювала, з котрою разом грала ся! То та усміхнена, красна, люба Тирза, сонічко великого дому, благословення єї старости. То єї го-сподиня — то єї пестійка! — Вірна служниця мало не зімліла.

село Щурову в бжескім повіті в західній Галичині. Згоріло 240 будинків і костел, а лише мала часть погорільців була забезпечена. Шкода вийшла дуже велика, бо згоріли припаси живности, збіже приготаване на засіви і паща для худоби. Пожар ширив ся з такою силою, що о ратунку не було й бесіди.

— **Ідовиті змиї в полудневім Тироли.** Тирольський сойм на сегорічній сесії ухвалив був на внесенє професора дра Далля Торре, щоби призначити 100 зр. на рік 1896 на нищенє їдовитих змиї в полудневім Тироли, а то так що за кожду прислану голову змиї буде виплачувати виділ краєвий 1 зр. нагороди. Тепер доносять, що лише в марті надіслано виділови краєвому до Інсбрука з полудневого Тироля 50 голов змиї їдовитих, так що небавом цілий згаданий фонд буде вичерпаний.

— **Першу свого рода виставу** устроїло тепер в Москві товариство любителів штук. Се вистава зображень Ісуса Христа, почавши з старинно християнської штуки до кінця XVII століття. На виставі зібрано з галерій образів і музеїв російських до 400 зображень Ісуса Христа, акварельних копій, хромолітографій, фотографій, мозаїк і т. д. а всі зображення — то заграничні твори штуки. Для російських і українських зображень Христа має пізнійше устроїти ся нова окрема вистава.

— **Звірска мачоха.** Марія Ружило, селянка в Личківцях, коло Гусятина, обходила ся з своєю пасербицею 2-літнього Франціскою Ружило так зле, що не лиш морила єї голодом і держала на зимні, але заодно била єї і кидала до землі, в наслідок чого нещастна дитина утратила жите. Коли Франціска померла, розійшла ся по селі вість, що смерть дитини наступила від побоїв. Прибувши судово-лікарська комісія сконстатувала, що та вість цілком оправдана і звірску мачоху арештовано та віддано до суду.

— **Умер з голоду.** В поліційнім арешті в Сарбураї в Німеччині, як доносять тамошні газети, помер голодовою смертю якийсь музикант, котрого замкнено перед тижнем за пиянство. Поліційант, що єго замкнув, цілковито забув о арештанті і єму не дано їсти 8 днів. Оногди найдено арештанта мартвим, а лікарске ореченє сконстатувало, що смерть наступила з голоду. Поліційанта увязнено.

— То якісь старі жінки — говорила сама до себе — котрих я перед тим ніколи не виділа. Треба вернути ся.

Та й обернула ся.

— Амро! — кликнула одна з прокажених. Єгиптянка поставила збанок і оглянула ся здивована.

— Хто мене кличе? — спитала.

— Амро!

— Служниця стало ще дивнійше.

— Ви хто? — спитала.

— Ми ті, котрих ти шукаєш!

— Амра припала на коліна.

— Ох, господине моя, господине! Благословен нехай буде твій Бог, котрий став і моїм! І навколійки сунулась до них.

— Стій Амро, не підходи близше! Нечисті, нечисті!

Досить було того слова. Амра припала лицем до землі і заплакала так голосно, що аж люди коло керниці зачули. Нараз підняла ся, але все ще стоячи на колінах відозвала ся: Господине добротлива, а де-ж Тирза?

— Я тут, Амро, ось я! Принеси мені трохи води.

Служниця була готова до того. Встала, пішла до коша і сказала: Ось хліб і мясо!

Хотіла вже розложити полотене на землі, але єї господиня спротивилась тому: Не роби того, Амро; онті готові кидати на тебе камінем і нам води не дати! Лиши кіш тут, а возьми збанок, намери води і принеси єго. Ми відтак обі занесемо єго собі до печери. На нині зробиш тим все, що закон дозволяє. Борзенько, Амро!

(Дальше буде).

— **Дарований пес.** Перед кількома днями жартовано собі з одного віденського музика в той спосіб: Єго товариші помістили в часописах оповістку, що у него єсть пес, котрого він хоче дарувати. Час, коли можна по пса зголошувати ся, був в оповістці назначений на ті години, як музик сидів дома. Утомлений музик, прийшовши до дому, хотів як раз положити ся, аби випочити, коли роздав ся голос дзвінка і до комнати увійшла стара бабуся та питає, чи тут мешкає такий а такий пан, що має пса до дарованя. Зачудований музика відповів, що тут певне мусить бути якась похибка, але бабуся витягнула з кишені газету і показала єму. В газеті стояла як найдокладнійша єго адреса. За одну годину зголосило ся кільканайцять осіб за псом. Обурений музика, що не мав ні хвильки спокою, не міг собі инакше порадити, лишє мусів на двері приліпити картку з написом: „Мій бокс вже проданий!“ Картка помогла і більше ніхто не дзвонив до дверей. Але на другий день тога сама приємність. В означений час відозвав ся дзвінок і до комнати увійшов якийсь чоловік з газетою в руках в котрій стояло, що музик хоче купити пса „дога“. Він зараз дорозумів ся, що то має значити і научений досвідом приліпив зараз картку з написом, що вже дога купив. Від того часу дивить ся він недовірливо на кожного свого товариша і безнастанно старає ся викрити того, що так в него жартовував.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 17 цвітня. Канцлер німецький кн. Гогенльогє приймав вчера у себе перед виїздом міністра справ заграничних гр. Голуховського, котрий побув у него пів години.

Одеса 17 цвітня. Вчера приїхав тут кн. Фердинанд; єго повитано торжественно.

Поля 17 цвітня. Приїхали тут король і королева румунські і зложили візиту родині Найдост. Архікн. Кароля Людвика на кораблі „Дельфіно“.

Константинополь 17 цвітня. На тріполітанській граници прийшло до бійки межі тріполітанськими племенами а турецьким войском, в котрій згинуло по обох сторонах мільюх людей.

Монакко 17 цвітня. Вість о погіршеню здоровля російського наслідника престолоа єсть неправдива.

Рух поїздів залізничних

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

В і д х о д я т ь д о

	Поспінні			Особові		
Кракова	8:40	2:50	11:—	4:55	10:25	6:45
Підволочиск	—	1:56	5:46	—	9:50	10:20
Підвол. з Підзам.	—	2:10	6:—	—	10:14	10:44
Черновець	6:15	—	—	10:30	2:40	—
Черновець що по неділка	—	—	—	10:35	—	—
Стрия	—	—	—	5:25	9:33	7:38
Сколького і Стрия	—	—	—	—	—	3:00
Белзця	—	—	—	9:15	7:10	—

П р и х о д я т ь з

	Поспінні			Особові		
Кракова	1:22	5:10	8:40	7:00	9:06	9:00
Підволочиск	2:25	10:00	—	8:25	5:00	—
Підвол. з Підзам.	2:13	9:44	—	8:12	4:33	—
Черновець	9:50	—	—	1:32	7:37	—
Черновець що по неділка	—	—	—	6:17	—	—
Стрия	—	—	—	12:05	8:10	1:42
Сколького і Стрия	—	—	—	9:16	—	—
Белзця	—	—	—	8:00	4:40	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію відповідає: Адам Креховецький

Антикоголь єдино skutочно дїлаюче средство навіть при **безустаннім** **налозі**, може бути без труду доданий, бо є без смаку і під гаранцією нешкідливий — в **наслідках певний**. Подяки видчених стоять до диспозиції. Пачочка з приписом ужита 3 зр., подвійна пачочка 5 зр. Надейлаючи суму з гори одержують товар franco. Правдиві лише: у **С. Кляйна**, антикаря в Lugos Nr. 88 Угорщина. 42

Трава медова
(Noleus lanatus)

власної збірки в обшару двірського Борівна, насїне свіже і певне на ґрунта сухі або мокрі, дїлком лихі, на пасовиска дуже добра рослина, раз насїяна треває кілька літ. Один корець враз в міхом коштує 4 зр. а. в., при закупі нараз 10 кірців додає ся корець, безплатно — на вагу 100 кїльо 30 зр. Замовленя виконує **І Будишевич**, склад насїя в **Бохни**. 25

Інсерати

(„оповіщення приватні“), як для „Народної Часописи“ так також для „Газети Львівської“ приймає лиш „Бюро дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходиться Експедиция місцевих газет.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕННЯ

до всіх дневників

по цінах оригінальних.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всі дневники

по цінах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури лянні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

Герман Гамель у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальогі.

Поручає ся

торговлю вин **Людвика Штадтміллера** у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.